

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **M. T.**, zast. Mgr. Radimem Strnadem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 1. 2011, č. j. 7 A 169/2010 – 18,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Usnesením ze dne 3. 1. 2011, č. j. 7 A 169/2010 - 18, Městský soud v Praze pro nezaplacení soudního poplatku zastavil řízení o žalobě žalobkyně proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 10. 9. 2010, č. j. MV-54027-3/VS-2010. Napadeným rozhodnutím zamítl ministr vnitra rozklad žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2010, č. j. OAM-1345-16/TP-2008, jímž byla podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb, o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta její žádost o povolení k trvalému pobytu podaná podle § 67 zákona o pobytu cizinců. Ministr vnitra byl toho názoru, že správní orgán prvního stupně nepochybil, pokud žalobkyni neprominul podle § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území České republiky z důvodu hodných zvláštního zřetele a trvalý pobyt jí nepovolil.

V odůvodnění napadeného usnesení soud uvedl, že s podáním žaloby nebyla splněna poplatková povinnost podle § 4 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích), a proto vyzval dne 8. 12. 2010 prostřednictvím jejího právního zástupce žalobkyni k tomu, aby soudní poplatek zaplatila

do deseti dnů od doručení výzvy k jeho zaplacení. Konstatoval, že právnímu zástupci žalobkyně byla výzva doručena dne 14. 12. 2010. Vzhledem k tomu, že poplatková povinnost nebyla splněna, postupoval soud podle § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), a s odkazem na § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích řízení zastavil.

Proti tomuto usnesení podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka") včas kasační stížnost, v níž uvedla, že soudní poplatek uhradila dne 6. 1. 2011 vylepením kolkových známek, tedy dne, kdy došlo k doručení usnesení o zastavení řízení. Konstatovala, že formulář s nalepenými kolkovými známkami byl dne 6. 1. 2011 podán prostřednictvím faxu na podatelnu Městského soudu v Praze a ten samý den odeslán prostřednictvím držitele poštovní licence. S ohledem na znění § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích a na nález Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 2/07, byla toho názoru, že lze usnesení o zastavení řízení zrušit a pokračovat v řízení. Navrhovala, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil Městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 4. 3. 2011 uvedl, že se ke kasační stížnosti nebude vyjadřovat, protože směřuje proti postupu soudu.

Dne 17. 3. 2011 byl spis Městského soudu v Praze předložen Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 47 písm. c) s. ř. s. *soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak zvláštní zákon*.

Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích *nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. Podle odst. 3 téhož ustanovení soud poplatníka ve výzvě poučí o tom, že řízení zastaví, jestliže poplatek nebude ve stanovené lhůtě zaplacen.*

Městský soud v Praze usnesením ze dne 8. 12. 2010, č. j. 7 A 169/2010 - 15, stěžovatelku vyzval v dodatečné lhůtě deseti dnů k zaplacení soudního poplatku a upozornil ji na skutečnost, že nebude-li soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, řízení ve věci bude zastaveno. Jelikož stěžovatelka v této lhůtě soudní poplatek nezaplatila, Městský soud v Praze řízení o žalobě zastavil. Toto usnesení bylo zástupci stěžovatelky doručeno dne 6. 1. 2011. Téhož dne ve 14:04 byl Městskému soudu v Praze doručen prostřednictvím faxu formulář vzor č. 072a - zaplacení soudního poplatku poplatníkem v kolcích, které obsahovalo dvě vylepené kolkového známky v hodnotě 2000 Kč. Tento formulář byl Městskému soudu v Praze doručen prostřednictví držitele poštovní licence dne 7. 1. 2011.

Pro posouzení zákonnosti napadeného usnesení bylo nezbytné posoudit, zda Městský soud v Praze postupoval správně, nezrušil-li podle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích

usnesení o zastavení řízení, jestliže zástupce stěžovatelky formulář s nalepenými kolkovými známkami odeslal ve stejný den, v němž mu bylo doručeno usnesení o zastavení řízení.

Podle § 9 odst. 7 věty první zákona o soudních poplatcích *usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci*. Toto ustanovení interpretoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 29. 3. 2007, č. j. 5 Afs 112/2006 - 41, tak, že učinil-li žalobce platbu soudního poplatku vylepením kolkových známek na podatelně soudu v den, kdy usnesení o zastavení řízení pro nesplnění poplatkové povinnosti nabylo právní moci (tedy v den doručení usnesení žalobci), je namístě postup soudu podle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích (rozsudek publikován pod č. 1218/2007 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu).

V rozsudku ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 - 172, tento právní názor Nejvyšší správní soud dále vysvětlil tak, že § 9 odst. 7 věty první zákona o soudních poplatcích stanovící povinnost soudu zrušit usnesení o zastavení řízení, jestliže účastník zaplatí poplatek dříve, než toto usnesení nabude právní moci, „*není možné vůbec považovat za určení lhůty, a to ani zákonné. Každá lhůta, jako konkrétně vyjádřený časový úsek, musí být určena jejím počátkem a koncem; v případě citovaného ustanovení však zcela chybí specifikace skutečnosti, která by stanovila počátek lhůty, stejně jako určení její délky. Proto nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení nelze považovat za konec lhůty (a to ani lhůty stanovené přímo tímto zákonným ustanovením, ani za konec jaksi fakticky protažené lhůty soudcovské stanovené dle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích), a proto také nelze užít dobrodiní speciálního ustanovení § 40 odst. 4 s. ř. s. o tom, že lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty zasláno soudu prostřednictvím držitele poštovní licence. Okamžik zaplacení je v takovém případě určen teprve obliterací (znehodnocením) kolkové známky soudem, a to i kdyby podání obsahující kolkové známky bylo držiteli poštovní licence předáno včas, tedy před nabytím právní moci usnesení o zastavení řízení.*“

Ze shora uvedeného vyplývá, že okamžik doručení podání obsahující kolkové známky krajskému soudu (zde Městskému soudu v Praze) je rozhodující, neboť teprve tehdy může soud provést obliteraci kolkové známky, kterou dojde k zaplacení soudního poplatku, a to i v případě, že podání obsahující kolkové známky bylo držiteli poštovní licence předáno včas (tedy před nabytím právní moci usnesení o zastavení řízení). Ústavní soud tento právní názor aproboval v usnesení ze dne 28. 8. 2008, sp. zn. I. ÚS 1306/08, jímž odmítl ústavní stížnost proti výše citovanému rozsudku. Ústavní soud v něm uvedl: *Na základě ústavní stížnosti se Ústavní soud zabýval ústavností řízení před Nejvyšším správním soudem a zjistil, že základní práva stěžovatele nebyla porušena. NSS vyvodil, na základě zásady volného hodnocení důkazů, právní závěry, které náležitě odůvodnil a jež jsou podle názoru Ústavního soudu zcela ústavně konformní. V této souvislosti nelze než odkázat na podrobné odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu, podstata jehož závěrů byla reprodukována shora. Nedošlo tedy k porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.*

Ústavní relevanci § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích posuzoval Ústavní soud již ve svém nálezu Pl. ÚS 2/07 ze dne 13. listopadu 2007, na nějž stěžovatelka poukazovala v kasační stížnosti. V něm Ústavní soud zdůraznil, že nové znění § 9 odst. 7 věty prvé zákona o soudních poplatcích přináší „*proti předchozímu, Ústavním soudem kritizovanému stavu, ve své podstatě změnu nejen formální, neboť nyní je možné poplatek zaplatit dodatečně do nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení a ve správním soudnictví toto usnesení nabývá právní moci doručením. To umožňuje zaplatit poplatek ze žaloby dodatečně, i když nejpozději týž den, kdy došlo k*

doručení usnesení. Oproti předcházející právní úpravě, kdy bylo možno poplatek ze správní žaloby dodatečně zaplatit jen ve lhůtě stanovené soudem ve výzvě, se nyní výzvou stanovená lhůta fakticky prodlužuje ještě o dobu, kterou bude správnímu soudu trvat vydání usnesení, resp. jeho doručení, což není dle přesvědčení Ústavního soudu doba zanedbatelná“ (bod 17 citovaného nálezu, přístupné na http://nalus.usoud.cz/). Současná právní úprava tedy podle Ústavního soudu dostatečně garantuje právo na přístup k soudu.

V projednávané věci stěžovatelka, respektive její zástupce, předal dne 6. 1. 2011 podání s vylepenými kolkovými známkami k poštovní přepravě. To bylo soudu doručeno dne 7. 1. 2011. Usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku nabylo právní moci dne 6. 1. 2011 a tento den byl také poslední pro zaplacení poplatku u soudu. Na tomto závěru nic nemění skutečnost, že zástupce stěžovatelky zaslal podání obsahující vylepené kolkové známky faxem dne 6. 1. 2011. Teprve doručením podání, které obsahovalo originály vylepených kolkových známek, mohl Městský soud v Praze provést jejich znehodnocení. Až dne 7. 1. 2011 by tak mohla být Městským soudem v Praze provedena obliterace kolkových známek a stěžovatelkou zaplacen soudní poplatek, tj. ale po právní moci napadeného usnesení. Městský soud v Praze proto správně zhodnotil, že poplatek byl zaplacen opožděně, a proto nebyl dán důvod pro zrušení usnesení podle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích.

Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2011

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu